

## pesme

## 2 SKRIVENI PESNIK, 2

To, to nejasnije mi hoćemo biti. To skriveno što začinja stablo  
I prisno što pokriva pamćenje. Da, da u nevidljivom odsjaju dana  
Prebiva noć i ište spasonosno: bezdan svete reči. Makar i oskudno,  
Makar i najnevidljivije hteli bi smrtnici pe smu. Jer, u njoj prebiva  
Trag vremena-izvora. Pa još i dalje, još i dublje u Otvoreno  
Gde reči se tek samo slute i gde okom pesnik napipava nadolazeće.  
To, to hiljadustruko najtiše mi hoćemo biti zanemeli u  
Pesmi kao grad Kadmov kad izvi se zmija na nebu i  
Potonu u mraznu noć i Bog i čovek, samo knjiga na jeziku nemani  
Osta nenapisana. I tako sad sećanje nesvesno preobraća  
U opasno najunutarnije. Al' hrabar je i voli čudesno onaj  
Koji detinjstvo ume da opeva i skriveno tek  
Varkom da savlada — pesnik — kralj pro ročki pepeo  
I san, samotna, eno, na litici iznad talasa — čovekov čovek.

## zoltan sidi

## moguća šetnja

Iskreno,  
kao ribar na vodi.

Ovde savršen red vlada,  
samo bi se šetati moglo bez glasa,  
ništeći se, nakon svakog koraka,  
uvek ponovo, iznova.

Listovi stabljike, tiho prizivaju  
Sunce  
reka zna šta se od nje očekuje  
leptiri poznaju  
svoju igru.

Ovde ni vetar nije grub  
prostor je krila po sitnim grančicama.  
Rosa je ovde još ponosna,  
tamo se puž propinje,  
a buba polazi na dalek put.

I ovde pored mene, tako je beo  
jedan cvet,

papir postaje nemiran,  
pisati, ovako, ne smem više.

## JOŠ NEDAVNO JEDVA SAM ZNAO

Jutrom, posmatram staklo.  
Gledam prozorsko okno, al' vidim  
pritajeni iza njega  
i čovek i ptica.

Napolju vetar gundča, skoro da će i kiša.  
U sobi mojoj pospana je toplota.

Tka tlapnja! U duši golina nas smeva. Tuži još nezbirna  
Volja iskona i zuri u dešavanje. — Ni-  
otkuda dana! Glavo pjana,  
Ipak sjajna, o, poprsje gorko, već pesnika  
proročište nosi  
U jezike tamne, zemnoj sumnji gde su naše  
kosti. Jedro duha  
Silni vrt obara — zov neznabošca! — Deve  
silje u slabinu krsta.  
Sanjara; zalud potomstvo, tamo prinudnoga  
ost pleni,  
Prostore, samotni prostore, tiho, priđi me  
ni... Dvojnosti, izgubljena  
Seni... zalud je penjanje mraku kog čudo  
otrova na licu  
Sanjara; zalud potomstvo, tamo prinudnoga  
sveta! — Ništa hrani!  
Odveć mudro, prazno izgreva k sledu  
ponovljenih dana; prazno bez  
Pristanka. Svode, vekuj! Čas je istinoljupca  
! Vrtilar tavnj peva,  
Vrtilar prisnođevi, verni prekor misi što se  
služi obronku ptici  
Ponad vrata ruja. Procepi blagosti sred žit  
na beskraj.  
Sećanje, sećanje... Sve nestalo je. Ni bitak  
kroz napukle  
Vreže da sanjari...! Ni breg, ni čovek, ni  
vatra, ni zemlja,  
Ni voda... Na hladnim zidovima jutra sivo  
kovilje stražari.  
Da l' još pesnik večna zara biva? Tka tlap  
nja u zaumlja siva.  
Ah, ritam počiva! — Svete godine Lēte!

Cuti staklo.

Perce lebdi. Čitavo jedno krilo ptiče.  
Proviruje kroz stakleni zid, — da mu  
mahnem! —  
ali već teti dalje.

Putem se kotrljaju čeže. Iz radnje  
izlazi berber, nešto viče.  
Čujem: zatvara se kapija. Probudila se  
moja majka.

I Sunce se u međuvremenu razapelo na  
nebu  
(i dete je već budno, škljocnu brava u  
vratima)

zakriljujem svoj prozor,  
bđijem nad njim, jer znam: tako je loman  
i zadaje ranu,

a ja još nedavno jedva sam znao  
pesma je kao staklo.

S mađarskog preveo A. Vicko

## boris vrga

hipokratove  
zasluge

## ARS MEDICA

O kako pogrešno proricaču šamani  
ti neuki i samozvani vrači.  
Viša volja i hirovi demona,  
srdžba i kazna uvrijedenih bogova —  
Nikako!  
Nikako!

Daleki kao i duboki u hodu nebeskom, još  
uvek zrenju  
Nespokoјstva nosimo; još uvek... Niz padu  
ni zuri vrt siroti...!  
Zemljo, ti najoskudnija, uspomeno predsmrt  
noga Boga, možda! Zemljo,  
S večeri u glasu pokraj voda najnespokoj  
njih — kud' zbivanje  
Nesta? Jedan dečak izbledeli u svetlosti po  
lumeseća zamišljen na  
Kučnom pragu stoji i gleda kako znanost  
nestaje u  
Daleko nekad. Ponad svih stvari i navika  
iznad privida  
Vremena sanjari. Ovde je siromaštvo ne  
poročno dato. Sa  
Zimom prenaseljenih bića preći u doba gla  
di višeg postojanja.  
Sav smisao je u tome! Već daleko neko  
čudenje kao olakšanje  
Za ono sada i za ono sada — tuđe, vl  
ada. Čekanje, čekanje pa i  
Opet čekanje da smrt zastane a bujica da  
se sunovrati i zadržti  
Na krilu ludila žudenog, postoji. Stoga, bože  
oskudnosti, još uvek ima  
Nade. Još uvek... čitav jedan život. — Ah,  
ko bi tu sliku da izgovori  
Smeo? Tek jedan jedini, večan u zemnome.  
Jedan jedini loman i  
Večan, kažem. Kao ispisani krug kredom n  
a tabli, spokojan  
I vedar. Pesnik, telo i duh, na praznik, svet  
i prislan.

Bolest je starija od univerzuma  
i narav njena u naravi je kozmosa —  
u svojim filozofskim spekulacijama  
običavaše peripatetići.  
Bogate darove predložije liječnicima  
i žrtve Apolonu-zaštinitiku medicine  
i bogu svih umijeća:  
Dužnosti još ne upoznavši časniže  
do bdenja za ljudski život  
još od samog začeca.

## HIPOKRATOVE ZASLUGE

3.

Zabrinjavajuće i teške bile su vijesti  
o bolesti mladog Perdike.  
No, ni govora o fizici.  
Kakva sreća!

Potajnu ljubavnu čežnju  
za suložnicom pokojnog mu oca  
da ne otkrijem  
kako je strepio nesretnik.  
U Abđeri za ludog smatraše Demokrita.  
Zbog rodoljublja odbih Ariakserksa.  
Ni pozivu Ilira i Peonjana ne odgovorih?  
Valja procjenjivati — biti mudar.  
Od kuge Atenjane da izbavim  
pohitah vjetrove  
povoljne da iskoristim.

5.

Dugo sam proučavao  
običaje i bolesti Skita.  
Osobito česta pojava  
spolne nemoći  
bješe u skitskih muškaraca?  
Odakle vam običaj da krivite bogove —  
jer nema svetih bolesti  
pobunih se, dakako.  
Nošenje hlača i hladna klima  
naporni sati provedeni u sedlu  
Eto to je!  
Bilo je to praktično opažanje,  
sasvim nov pristup  
i iznenađenje za sve.